

G U V E R N U L R O M Â N I E I
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

București, Piața Victoriei nr.1, Telefon: 021 316 36 77, Fax: 021 316 36 52

București, 04.07.2011

Nr. 6488, 6489 /DRP

STIMATE DOMNULE SECRETAR GENERAL,

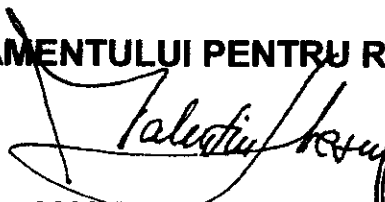
Vă transmitem, alăturat, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la

1. Propunerea legislativă intitulată *"Lege pentru modificarea Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune"*, inițiată de domnul deputat Gheorghe-Mirel Taloș – Grupul parlamentar al PNL (Plx. 351/2011);

2. Propunerea legislativă intitulată *„Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 88/2010 privind aprobarea unor măsuri financiare pentru întreprinderile mici și mijlocii din industria berii”* (Pl-x. 391/2011).

Cu stimă,

ȘEFUL DEPARTAMENTULUI PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL


VALENTIN ADRIAN TALOȘ



DOMNULUI GHEORGHE BARBU,
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR



GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

NR. 1499 / DPSG
DATA 2506 2011

Doamnă președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată *"Lege pentru modificarea Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune"*, inițiată de domnul deputat Gheorghe-Mirel Talos – Grupul parlamentar al PNL (Plx. 351/2011).

I. Principalele reglementări

Această inițiativă legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul introducerii unei condiții suplimentare de minim 5 ani experiență în televiziune pentru a fi membri în consiliul de administrație al Televiziunii Române (TVR), precum și în sensul preluării atribuțiilor directorului general de către o firmă specializată desemnată prin licitație publică.

II. Observații

1. Conform art. 1 din *Legea nr. 41/1994*, Societatea Română de Radiodifuziune (SRR) și Societatea Română de Televiziune (SRT) s-au înființat ca „servicii publice autonome de interes național, independente editorial, prin reorganizarea Radioteleviziunii Române”. Rațiunea existenței celor două societăți își regăsește reglementarea în art. 31 din *Constituția României, republicată*, care stabilește dreptul la informație al cetățenilor. Alin. (2) al aceluiași articol prevede că „Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal”. Dreptul la informare al cetățenilor se corelează cu obligația statului de a informa corect, atât dreptul, cât și obligația fiind prevăzute constituțional.

Totodată, *Recomandarea nr. R(96) 10 a Comitetului miniștrilor Consiliului Europei cu privire la garantarea independenței serviciilor publice de radio și televiziune*, recomandă statelor membre ale Uniunii Europene să își asume angajamentul luat, să mențină și să stabilească un cadru de finanțare sigur, convenabil și transparent pentru exercitarea misiunii acestor servicii, de informare permanentă și imparțială a cetățenilor.

Protocolul privind sistemul de radiodifuziune publică, cunoscut oficial sub denumirea de *Protocolul de la Amsterdam*, considerăm că nevoile democratice, sociale și culturale ale fiecărei societăți, sunt strâns legate de existența unor servicii private, dând dovadă de cele mai multe ori de conglomerate economice și simpatii politice.

Având în vedere prioritățile principale în mass-media, asigurarea unui echilibru între serviciile publice și cele private în domeniul audiovizualului, coroborat cu scopul promovării unui sector informativ echidistant din punct de vedere politic, putem afirma că serviciile publice în domeniu, așa cum sunt organizate în prezent, au contribuit și vor contribui în continuare la stabilirea unor standarde mai înalte în cadrul pieței, precum și la o diversitate culturală, lingvistică și editorială.

Reafirmând funcția vitală a serviciilor publice de radio și televiziune, în calitate de factor esențial al unei comunicări pluraliste accesibile tuturor, *Recomandarea nr. 10/1996 a Consiliului Europei* stabilește pentru exercitarea misiunii lor aplicarea următorului principiu: puterea de decizie deținută de autoritățile din afara organismului de radiodifuziune de serviciu public vizat în ceea ce privește finanțarea acestui organism nu trebuie să fie utilizată de către aceste autorități pentru a exercita, direct sau indirect, o influență asupra independenței editoriale și a autonomiei instituționale a acestui organism.

Legea nr. 41/1994 și convențiile internaționale la care România este parte asigură cadrul legal al existenței celor două servicii publice autonome de interes național, independente editorial stabilind condiții legale de garantare a pluralismului, liberei exprimări a ideilor și opiniilor, liberei comunicări a informațiilor și informării corecte a opiniei publice.

2. Conform dispozițiilor art. 18 alin. (2) din *Legea nr. 41/1994*, „*Consiliul de administrație se organizează pentru fiecare societate și este compus din 13 persoane, dintre care una îndeplinește funcția de președinte*”, iar potrivit art. alin. (3) al aceluiași articol, „*Președintele consiliului de administrație este directorul general al societății*”.

Potrivit prevederilor art. 19 alin. (2) din lege:

„a) *grupurile parlamentare reunite din cele două Camere înaintează propuneri pentru 8 locuri, potrivit configurației politice și ponderii lor în Parlament;*

b) *Președintele României, pentru un loc;*

c) *Guvernul, pentru un loc;*

d) *personalul angajat al fiecărei societăți desemnează, prin vot secret, candidații pentru două locuri, în cadrul unui scrutin organizat de conducerea societății respective;*

e) *grupurile parlamentare ale minorităților naționale, pentru un loc*”.

Față de cele prezentate anterior și având în vedere că SRR și SRT sunt servicii publice autonome de interes național, apreciem acestea nu pot face obiectul unui contract de management privat.

3. Rațiunea de a fi a SRR și SRT nu este comerțul, nici maximizarea profitului sau interpunerea în tranzacții comerciale, ci obligația de a asigura „*pluralismul, libera exprimare a ideilor și opiniilor, libera comunicare a informațiilor, precum și informarea corectă a opiniei publice*”, fiind persoane juridice care își desfășoară activitatea sub controlul Parlamentului.

4. Art. 1 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de serviciu, cu modificările și completările ulterioare*, precizează că „*prezenta ordonanță de urgență reglementează procedurile de atribuire a contractului de achiziție publică, a contractului de concesiune de lucrări publice și a contractului de concesiune de servicii, precum și modalitățile de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor emise în legătură cu aceste proceduri*”.

Contractul de achiziție publică este definit ca fiind acel contract comercial care include și categoria contractului sectorial, cu titlu oneros, încheiat în scris între una sau mai multe autorități contractante, pe de o parte, și unul sau mai mulți operatori economici, pe de altă parte, având ca obiect execuția de lucrări, furnizarea de produse sau prestarea de servicii.

Având în vedere faptul că natura contractului prin care se intenționează selectarea societății private care să preia managementul SRR și SRT conține elementele contractului de achiziție publică definit anterior, apreciem că procedura pentru atribuirea acestui contract ar fi o procedură prevăzută de *Ordonanța de urgență nr. 34/2006*.

Responsabilitatea aplicării procedurii pentru atribuirea contractului de achiziție publică aparține, în exclusivitate, autorității contractante, neexistând prevederi care să implice responsabilitatea Parlamentului în contextul adoptării unor astfel de decizii.

Astfel, nominalizarea anumitor cerințe de calificare prin emiterea unui act normativ nu este oportună, deoarece există riscul ca beneficiarul contractului de achiziție publică, autoritatea contractantă, să nu mai aibă responsabilitatea asupra stabilirii criteriilor de calificare și selecție în condițiile precizate de legislația în materie, fapt care ar putea determina o încălcare a acestor dispoziții.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere obiectul de reglementare al propunerii legislative, considerăm că **Parlamentul este singurul în măsură să se pronunțe asupra oportunității adoptării acesteia.**

Cu stimă,



Emil BOC

Doamnei deputat **Roberta Alma ANASTASE**

Președintele Camerei Deputaților